

Nr. 12

Nr. 12

K.1.800

BIBLIOTECA POPULARA

COMOARA VRAHOCI

SUB ÎNGRIJIREA DOMNII SIMION HĂRHEA-HĂRUȘA

VREMURI ȘI OAMENI

02628

Ploiești

De luat aminte

1. Oricine va găsi de bună această cărticică și va socoti că merită să fie cetită și de alții, poate cere dela administrație mai multe exemplare pentru vânzare.

Cu aceasta va face un serviciu însemnat bibliotecii și o faptă bună pentru cetitori.

2. Acei cari, pentru susținerea fondurilor bibliotecii noastre, vor dăruî sume mai mari de 100 lei, vor fi socotiți ca prieteni și susținători ai Comorei, publicându-li-se numele cu această mențiune. Dela băncile populare, dela obștii, comitete școlare și cercuri culturale așteptăm o încurajare ce nu mai vine..

3. Rugăm pe orice persoană care deține sau are cunoștință de existența vre-unui document vechiu în legătură cu ținutul Vrancei, și care nu a fost publicat până în prezent, a ne încunoștiința. Vom scoate numai copii după ele, colecționându-le în volume cu arătarea persoanei care păstrează originalul.

4. Pentru orice chestiuni, scrisorile se vor adresa: Biblioteca „Comoara Vrancei“ în comuna Năruja jud. Putna Of. Năruja.

BIBLIOTECA POPULARA
COMOARA VRANCEI

Apare sub Ingrijirea d lui
Simion Hârnea, - Năruja

No. 12

VREMURI ȘI DAMENI

NOTE ȘI PORTRERE DIN TRECUT

— de —

SIMION HÂRNEA

1 9 3 5

22628

14384

COMODORA VRAJIE

K.1.800

VREMNURI SI DAREMI

INTELECTUAL PROPERTY

REGISTERED TRADE MARK

1900

Copyright © 1900 by the Author

Unirea face puterea.

Țara Vrancei, care poartă în inimă visurile neamului nostru, a trăit în decursul veacurilor, unele vremuri de măreață înălțare, prin faptele pline de vrednicie ale străbunilor săi.

Aici, în văgăunilor munților, s'a inchegat prin suferință și greutate, începuturile unei vieți curate românești cu dragoste de țară, de pământ și de libertate neprihănită.

Stăpâni așa cum s'au trezit pe platurile munților dela curmătura Carpaților, unde se încrucșau hotarele a trei țări. Vrăncenii din timpurile vechi au întâmpinat multe necazuri, dar le-au înfruntat pe toate cu bărbăție și au putut să-și apere cu cerbicie moșia și drepturile lor, numai printr'o temeinică unire, mai tare ca piatra fiind clădită pe cinste și dreptate, dela suflet la suflet, așa cum greu s'ar putea înțelege în vremurile de astăzi,

Nu erau oameni cu învățături înalte, dar purtând

aprînsă în suflet candelă credinței strămoșești, ei n'au cunoscut ce-i vicleșugul și, — dela un capăt la cellalt al ținutului, — una erau și la necazuri ca și la bucurii.

De aceia, când un strein ar fi încercat să atingă în vre-un chip oarecare dreptul cuiva din Vrancea, apoi întreg ocolul se răscula și sărea în apărarea cetățului și nu se lăsau până nu i se făcea dreptate, căci față de cei din afară, ei socoteau moșia Vrancei una pentru toți, așa cum ne arată însăși hrîsoavele și actele vechi date de curând la lumină.

Numai înmănunchiați printr'o asemenea frățească unire, încheată prin cinste și credință, răsărintii noastre au putut duce cu dârjenie lupta în procesul cel mare pe care l-au avut, pe la începutul veacului trecut cu vistiernicul Iodache Ruset Roznovanu, care pusese fără drept stăpânire pe pământul Vrancei.

Nimeni atunci nu s'a dat îndărăt dela orice jertfă și increzătorii ca întotdeauna în sfînta dreptate ce știau că stă de partea lor, și-au vărsat cu dârnicie punga și fără a ști ce-i oboseala, au alergat să-și plîngă durerea pe la toate ușile, până la Inaltul Divan și nu s'au astâmpărat o clipă până ce nu li s'a recunoscut dreptatea !.

Pentru ei, cei deprinși din moși strămoși să trăiască în libertate pe plaiurile Vrancei, neturburați de nimeni, grele au fost zilele când vistiernicul cercase să

le prindă de gât jugul robiei și cu credința nestrămutată în Dumnezeu, glăsuiau plin de nădejde :

— „Niciodată droșca unui grec nu va înălța colb pe ulițele satelor noastre“ !

Era strigătul revoltei sufletești pe care plăeșii nu-l mai puteau stăpâni, dar și încrederea de isbândă a dreptății care trebuia să vină...

Prin unire și credință Vranceții au putut câștiga dreptatea ce li se cuvenea și tot această unire a ridicat faima Vrancei oricând, în vremuri de liniște ca și în războaie unde plăeșii au dat cea mai bună dovadă de iscusință și vrednicie.

Astfel Vrancea ajunsese intruchiparea jertfei pentru apărarea cinstei și dreptății, un exemplu viu de muncă curaj și demnitate în fața tuturor. Glasul său ajunsese să fie ascultat oriunde, cu încredere și de multe ori chiar în treburile din afară ale ținutului Putna, era chemat să-și spună părerea sa.

— „Ce face Vrancea, ce zice Vrancea?“ . ajunsese să se întrebe toți năpăstuiții bătuți de vânturile ce a suflat ca răcila din toate părțile în această țară, — așa ne spune agronomul Ion Ionescu. De la Brad care a cercetat județul Putnei cu aproape șaptezeci de ani în urmă.

Și câte odată, cei din Vrancea, când vedeau că se caută să se înfăptuiască o măsură nesocotită, ve-

neau atunci cu răspunsul lor lămurit și neted: „Vrancea nu voește“, răsturnând în chipul acesta orice nedreptate.

Nicăeri dar ca aici nu se poate înțelege mai bine vechiul proverb că: „unirea face puterea“.

Daruri Domnești.

Când Domnitorul Carol, în dorința Sa de a cunoaște plăturile țării, s'a abătut și prin Vrancea noastră, pe aici drumurile erau mult mai rele ca cele de acum. Las că nici cei de astăzi nu se pot bucura de drumuri pietruite și lesnicioase așa cum se găsesc prin alte părți dar pe atunci, calea oamenilor dela un loc la altul se deschidea numai pe prundurile văilor, pe unde căruțele mergeau doar din urmă în urmă, iar pentru ca să coboare cineva spre oraș, trebuia mai întâi să pună câte șase și opt boi la căruță, ca să poată ridica priporul Reghiului, să iasă din ulucul Vrancei și apoi s'oi ia agale, pe prundul văilor strâmte a pâraelor Reghiu și Milcov, spre Odobești, unde ajungeau cu multă greutate, după două, trei zile de cale.

Și de acela, înțeleptul domnitor, împreună cu însoțitorii săi, au fost nevoiți să lase trăsura domnească, cu care nu era chip să pătrundă peste coclaurii plaiului

și să meargă călări. Dar când oaspeții au văzut bîdivii
ce li s'au pus la îndemână : mici, scurți în picioare și
subțiri la corp, așa cum sunt caii noștri de munte, s'au
temut să se urce pe ei, iar Vodă Carol a zis mirându-se:

— Așa cai mărunți ca la dumneavoastră n'am
văzut nici într'o parte de loc până acum !. Oare să ne
poată rîdica pe dealuri ?

— Cum nu Măria Ta, sări cu vorba plin de vo-
loșie Pocovnicu Ioniță Șerban din satul Nărujii. Așa's
caili noștrii mărunți la statură, dar volnici, ușori și sprin-
teni de sbor ca smei, că li s'a dus vestea până'n țara
turcească !

Lume multă impresuraseră oaspeții de jur împre-
jur și nu mai conteneau cu strigăte și chiote vesele de
care tot poporul era insuflețit. Și se spune, că dacă
vodă Carol n'ar fi avut o primire așa de călduroasă
dîn partea strănepoților babei Tudora Vrăncioaia, pe
care prinsese să-i îndrăgească, s'ar fi hotărât să se le-
pede de o asemenea plimbare și să se întoarcă pe
calea pe care venise. Dar nu l-a răbdat inima să se
despartă așa de repede de lumea vranceană și încăle-
când pe căluțul ce-i stătea în față, au pornit cu tot
alaiul, să colinde satele Vrancei, însoțiți de un număr
mare de fruntași localnici cari alergau veseli cu bues-
trașii lor în jurul oaspeților domnești, strigând cât le
ține gura „să trăiască Vodă Carol“ de răsunau văile

până departe într'un clocot de nespusă bucurie.

Dela o vreme domnitorul Carol nu numai că s'a deprins cu călușul său, dar începu chiar să laude rasa aceasta de cai, pentru alergătul lor sprinten și vioi și pentru mersul lor mînnunat și fără greș pe drumurile înguste de munte.

La Nereju, unde a văzut herghelii mari de cai, Vodă Carol cuprîns de mulțumire, zise :

— Bravo ! Halal de așa dobitoace !

Și chemînd apoi pe vornicul satului îi spuse că va trimite satului acesta un armăsar de rasă dîntre cailor săi pentru a se preface rasa mărunță de aici în cailor mai ridicați și păstrîndu-și după mamă sprintenia și vioiciunea lor.

Iar după vre-o lună de zile nerejăni primiră cu bucurie făgăduiala domnească, semn de plăcută aducere amînte a trecerei lui Vodă Carol prin satul lor.

Cînd oaspeții domnești mergeau cu întreg alaiul spre Spulber, — satul renumitului Spulber, unul din feciorii Vrîncioaei, — întîlnesc în cale, pe prundul Zăbalei, o căruță cu lemne împotmolită într'un mîl, sub poalele Chiosei. Alături, o femeie nevoiașă cu fața suptă și ochii inecați în lacrimi, ținea de frînghie un bou slăbuț, plîn până la șolduri de noroiu și care de abia se mai ținea pe picioarele-î tremurînde, iar ceva mai la vale, vre-o trei, patru inși se căzneau de zor să

urce într'o căruță un alt bou injunghiat: soțul de jug al celui d'intăi.

Aici vodă cu ai lui se opriră și chemând la dânsul pe unul dintre necăjiți, aflare delă acesta întreaga poveste a nenorocirei unui biet spulberean sărman, care mergând la pădure să-și aducă o căruță cu lemne de foc, i s'a înpotmolit căruța în mălitura pârăului, de unde nu-și mai putuse scoate decât un bou cu viață, iar pe celălalt a fost nevoit să-l tae pe loc.

— Așa de unde-i subțire se rupe ! urmă cu glasul indurerat și stins sărmanul păgubaș, care se apropiase în vremea asta și el de vodă, stând cu capul aplecat și privirile pierdute în jos, pe când fața i se brăzda de două lacrimi ferbinți.

În jur, călăreții se strânsese roată, privind în tăcere la cele ce se petreceau.

La urmă, vodă Carol, înduioșat adânc, scoase din buzunar o mână de bani de argint, lucitori, pe care-i dete păgubașului și cu glasul domol îi zise :

— Ține omule de-ți cumpără alți boi în loc și nu te mai amări că Dumnezeu are grijă de cei nevoiași.

Spulbereanul rămase impietrit locului ; Gândurile i se învălmășeau în minte și nu-și mai da seama pe ce lume trăește îngăimând doar o singură vorbă : „bodaproste“, scoasă mai mult cu sila printre dinți, iar când cei din jur izbucniră „Să trăiască vodă Carol.

ura!" de clocotea pădurea Chiosei, în ochii sârmanului om se desprindeau figuri din basme cu împărații cei milostivi ce ajutau pe nevoiași, povești ce le ascultase cu drag pe când era copil, din gura bunicilor săi.

Trăise așa dar și el una din aceste mărețe povești.

Vlăhuța și Moș Mihail

Era în vara anului 1899. Zi călduroasă de luni, cu adieri plăpânde de vânt răcoritor, în fața căruța, farba, înaltă până mai sus de genunchi, se aplecă în valuri molatice, pe când florile poenii, de toate culorile, răspândeau în jur o mireasmă dulce și plăcută, doi călăreți streini coborau pe costișa dealului, spre satul Nereju.

Turme de oi pășunau pe corhântile din față și melușei sburdăniți alergau sbenguindu-se în jurul căruțului, în vreme ce viers duios de fluer și clinchet de cloae se amestecau într'o armonie plăcută.

Pe caii lor micuți de munte, cei doi călători îmbrăcați cu surtuțe orășenești, mergeau agale de și nu păreau obosiți și răscolind cu ochii zările, sfătuiau cu înflăcărare între ei, minunăția unor lucruri tainice pe care singuri le descoperiseră și le înțelegeau...

Măreția plaiurilor noastre, în sălbătăcia lor fecto-

relnică, pare că-i fermecase, trezindu-le în suflet bucurii nestăpânite.

De abia printr'un amurg, când umbrele serii prinde a învălui totul împrejur, au coborât în sat și au tras la casa primarului, unde cel mai tânăr fu recunoscut repede, căci era fiul unuia din mărinimiile depe atunci a Focșanilor, care pe acele vremuri juca un rol de seamă în treburile județului, fecior menit ca mai târziu, prin curgerea anilor, să se numere printre cei dintâi fruntași și dregători ai țării.

Al doilea călător, fu prezentat de către tovarășul său. Era poetul Alexandru Vlahuță, scriitor de frunte al neamului, care, străbătând în lung și lat locurile țării, s'a abătut să cerceteze și plăsurile Vrancei, pentru ca apoi să scrie „România Pitorească”, prea frumoasa carte în care se înfățișează, cu mult dechis scriitoresc și gîngășă măestrie, drăgălășenia pămîntului sfîntei noastre Români de ieri, ajunsă astăzi, prin vitejia fiilor săi și voia Celui de Sus, România întregită în vechile-i hotare, pentru totdeauna.

Primiți cu cinstea cuvenită, așa cum știu vrâncenii să primească, acasă la ei, pe oaspeții cei buni, au fost poștiți să găzduiască acolo la casa primarului, gospodărie de frunte împodobită cu de toate și unde călătorii s'au minunat mult privind la alesăturile scoarțelor de pe pereți, lucrate în culori de tot felul, cum și la cergile îngroșate la drăstă și cu ghicul lung de-o palmă.

La urmă, au fost aduși și o pereche de lăutari, nu atât pentru petrecere cât mai ales pentru ca oaspetele-poet să se încredințeze și de frumusețea cântecelor noastre.

Și cică a stat Vlahuță ceasuri întregi ascultând minunatele doine și cântece de lume și de joc și mai ales vestita „horă a lui Popa Taftă” pe care a îndrăginit-o la culme, lăutarii fiind nevoiți s'o cânte de mai multe ori,

De locurile, de gospodăriile, de viața și de cântecele noastre s'a împrietenit Vlahuță, pentru ca apoi să scrie că „în tot cuprinsul e un farmec care ne spune c'am pășit pe pragul unei alte lumi”!

Pe a doua zi dimineața poetul ceru să i se deo călăuză pentru a ridica „Dealul Negru”, un pisc înalt din fața Nerejului, depe vârful căruia privirile se lărgesc până departe și Vrancea toată poate fi cuprinsă dintr'o ochire.

Și cine altul putea fi călăuză mai bună decât bătrânul Mihail, om deprins cu fețe orășenești, palicar isteț și care cunoștea toate potecile munților,

Vestit de vreme, sfătosul moșneag de cum se luminează de ziuă fu la casa primarului, intrând în vorbă cu oaspeții cei noi cari văzându-l desghețat, prinse să-l ispitească de câte toate, cinstindu-se cu țuică.

-- Ia moș Mihaile, ia și cînstește c'avem de

mers nu glumă, îndemnă Vlahuță pe moșneagul ce avea să-î ție de urât pe Dealul Negru.

— Păi bea și dumneata cucoane, nu-ți fie teamă că, până'n vârful dealului nu mai este...

— Cum nu mai este? făcu Vlahuță mirat.

— Apăi, pân'om ajunge acolo esă tot danfu și nu mai rămâne nimic în cap, răspunse moș Mihail zâmbind cu înțelesuri.

Au făcut cu toții mare haz de vorba asta și tot timpul, până au plecat din sat, nu s'au mai despărțit de bătrânul Mihail, plin de sfaturi și de ghidușii...

Cinstea prețuește.

Către sfârșitul secolului trecut, trăia în satul Ne-reju un vestit chiabur al Vrancei, cu numele Ion Macovei, care ajunsese deputat în sfatul țării din București.

Era om chipeș la statură, înfățișător, vrednic gospodar și destoinic în toate, din care pricină era respectat de întreaga lume vrănceană, în numele căreia ocupa scaunul de deputat.

Fire de sătean guraliv și vesel, care nu știe ce-i mândria, deschis la inimă și vorbă, el n'ar fi trecut pe lângă cineva,—fie el tânăr ori bătrân, sărac ori bogat, — fără să schimbe un cuvânt, două. Intra la sfat până

și cu copli, pe care-i mângâia drăgăstos și le da câte o povață, vrednică de ținut minte.

Purtarea aceasta omenească, cum rar se mai găsește în vremea fuduliei și a măreției de acum, îl făcea pe deputatul Macovei iubit de toți.

Ș'apoi, cică odată, aflându-se la cînste cu vreo câțiva oameni din sat, între care și un moșneag cu duh la vorbă, îl găsește cheful pe deputat să încerce așa o glumă, către bătrân :

— Aș avea nevoie de o rublă de parale. Nu cumva moș Apostule ai vrea să-mi împrumuți dumneata ?

— Îți dau boerule, cum să nu-ți dau, răspunse bucuros moșul, cercând să-și desfacă chimirul ca să scoată banii.

Însă deputatul, punând mîna pe umărul moșneagului, îl opri zicînd :

— Ia stăi moșule. Cum îți vine să mă împrumuți pe mine om chiabur, cu bani ? Nu ți-î teamă că n'ai să-i mai poți scoate ? Că chiar în judecată dacă mă'i da, cine o să te creadă pe dumneata că m'ai împrumutat pe mine, om chiabur ? Ba la judecată, te pot face și de răs : — Apoi cum vă'nchîpuiți dumneavoastră domnule judecător că eu, om cu stare, deputat de Vrancea, să împrumut bani tocmai dela nevoiașul ist de unchieș ?

— Apăi domnule adîpotatu, făcu moș Apostu

după un timp de gândire. Eu știu o vorbă veche că cinstea omului prețuește mai mult decât bogăția și cine-î cinstiți, chiar om mare de-ar fi, nu poate mânca dreptul altuia.

Au făcut cu toții haz de șiretenia aceasta și de înțelepciunea bătrânului.

Suprefectul Vârgolici.

Unii oameni, de și plecați de mult din rândurile noastre totuși trăesc printre noi, trăesc în mintea noastră și amintirea faptelor lor bune, mai cu seamă cele aducătoare de folos obștesc, ne face să vorbim descori despre ei. Și cu cât vremea se deapănă mai mult, cu atât amintirea este mai trează și chipul lor capătă o măreție legendară, dăinuind peste veacuri.

Or fi fost ei mulți dregători în decursul vremurilor și în Vrancea noastră, dar ca suprefectul Mihaelache Vârgolici n'a fost nici unul.

Despre vrednicia lui se vorbește și acum prin toate satele noastre și ori de câte ori vine vorba de o faptă laudabilă, bătrânii îi pomenesc cu respect numele ca întruchipând cea mai curată pildă de cinste și bunătațe.

Cu două pătrare de veac în urmă, când nu se afla nici poștă, nici telefon și nici drumuri ca acum, suprefectura dela Văleni, — mama pretoratelor din zilele noastre, — avea multă autoritate asupra ocolului Vrancea.

Conu Mihalache Vârgolici, om de statură mijlocie, robust și bine făcut, răspundea cu demnitate slujbei sale. Singurul om trăitor pe coclaurii Vrancei care în vremea acela se purta în haine orășenești, suprefectul Vârgolici, n'avea zi de odihnă și veșnic călare, cutreera satele ținutului, întovărășit de unul sau doi călărași. El nu se mărginea numai să controleze condicile și lucrările unei primării așa mai mult de formă, cum făceau alții și mai fac poate și acum unia, ci se oprea câte două, trei zile în fiecare sat și se interesa de aproape atât de întreaga gospodărie comunală cât și de mersul treburilor în sat.

Mergea el singur să vadă : gardurile țarinei, a cimitirului, drumurile, podețele și dădea ordine de reparare, luând tot felul de măsuri chibzuite pentru înflorirea satelor.

La Năruja, ca și în celelalte sate, pe atunci drumurile erau strâmte și întortochiate, ele fiind croite de nevoile oamenilor, dela o gospodărie la alta, cu locuințe în mijloc de grădini înconjurate de pomi roditori și semănături de porumb iar pe delături cu garduri de răslogi ori nuele.

Suprefectul Vârgolici a venit cu doi picheri și cu autoritatea ce avea, fără multă vorbă, au pus roleta, au tăiat deadreptul, printre grădini și-au deschis o șosea largă și frumoasă, cu șanțuri pe de lături prin mijlocul cătunelor Stroești și Năruja, schimbându-se dintr'odată înfățișarea satului. Și multă vreme drumul acesta, pe care-l batem și noi mereu, a purtat numele de „ulița suprefectului Vârgolici“.

Apoi erau hotărâte anumite zile când suprefectul primea plângerile celor obijduiți, le cerceta pe loc cu răbdare și chibzuind cu bună judecată, împărțea dreptatea cuvenită fiecăruia, după trebuință.

Ca să aibă legătură neîntreruptă și să cunoască de aproape orice mișcare din viața satelor Vrancei, primăriile erau obligate să dea raporturi săptămânale la suprefectură, cu arătări deslușite asupra oricărei nevoi obștești, starea sănătății, mersul semănăturilor, cum și orice întâmplări neașteptate. Ispidiția o făceau călărașii, iar acolo unde ei n'ajungeau, se făcea cu vătășelul primăriei.

Intr'un rând, în lipsa călărașilor, primarul satului Năruja, trimise cu raportul la suprefectură pe vătășelul Gheorghe Ucu. Vătășelul, om bătrân, era cam pregetos de drum lung și se rugă la rândul-i de un prieten : Stan Ungureanu, să se ducă în locul său. Acesta luă plicul și, ca cel care nu știa câtă grijă trebuie să aibă de el, l-a pus pe fereastra casei, lângă un coșar de

vite, iar până să se mai sucească omul împrejur ca pentru plecare, un bou i-a morfolit și ros plicul cu raportul buclucaș.

Când auzi vătășelul de pozna asta, de supărare, nici una nici două, luă boul nărăvaș la obor să-și ispășească pedeapsa meritată, iar când a venit suprefectul prin sat, a făcut și el haz de întâmplare; dar a hotărât primarului Stroia ca pe altădată să aibă mai multă grijă cu rapoartele la suprefectură.

Aspru cu cei răi, dar blând și plin de bunătate cu cei buni era suprefectul Vârgolici, iar cinstea era lege pentru el și deaceia a murit sărac, cu toate că ar fi putut ajunge putred de bogat, dacă nu ținea așa de mult la cinste.

Se minunează lumea și acum de meșteșugul cu care a descoperit el miștele furate dela niște brețcani de către un oarecare Merăuță, hoț vestit de prin părțile Văsuiului pe care le ascunsese într'o cadă, la loc de fereală, ca și cergile vârâte în niște poloboace infundate, ori pe hoșii ce spărsese casa bătrânului Constantin Haru numai după un galbăn ascuns de bătrân într'un sloiu de ceară; a trebuit să dea de urma roatei de ceară, ca să afle apoi pe spărgători și să găsească tot avutul furat moșneagului, om cheabur pe vremea aceia din satul Spineștilor.

Asupra slujbașilor și dregătorilor din sate, suprefectul Vârgolici avea o putere desăvârșită, căci numa

cu știrea lui se făcea orice schimbări de primari, de notari ori șefi de garnizoană. Și pe mulți dintre aceștia pe care ochiul său ager îi pricepea că nu sunt oameni de ispravă, că umblă cu șărlătării și cu hoții, îi privea cu ură și îi supraveghea de aproape până când îi prindea „cu mâța în sac” și le făcea de petrecanie, scoțându-i afară din slujbe.

Intr'adevăr, nu putea el, omul cinstei și al dreptății, sfinte, să rabde faptele urâte ale unor netrebnici.

„Măi boule” era porecla în de obște cunoscută, pe care o arunca el mai totdeauna celor cu apucături rele și de aici cunoștea oricare cum e privit în ochii suprefectului.

Odată, pe vremea când statul căuta să pună rânduială nouă în administrarea satelor, suprefectul Vărgolici a venit în inspecție la Năruju. La primărie era pe atunci notar, un fost scriitorăș crescut de mic pe lângă cântălerie, Vasile Chirilă.

Luând la controlat condicile primăriei, suprefectul rămase mirat când văzu în scripte sub titlul de notar, iscălitura : V. Chirilescu.

Nedumerit, întrebă :

— Cine-a iscălit aici ?

— Eu coane Mihalach, răspunse cu jumătate glas moș Chirilă, care de dragul slujbei sale își schimbă și el numele, ca să fie, după părerea sa, în măsura vremei.

Roșu de mânie, suprefectul sări ca ars de pe scaun, răcnind :

— Păi bine, măi boule, dece ți ai pus pe „escu“ în coadă ? Ce crezi tu că sună mai frumos așa decât Chirilă, cum ți l-au lăsat moșii și strămoșii tăi ? Cine-și părăsește numele ori îl schimonosește, își necinstește părinții și neamul boule ! Auzi, să nu te mai prind că iscălești așa, că te dau cu capul de păreții primăriei.

Și de atunci, moș Chirilă, n'a mai iscălit nicio dată Chirilescu, după aspra dojanță a omului pătruns de respectul bunurilor strămoșești, icoană veșnic vie de cinste și vrednicie.

In pivnița lui moș Bodescu.

Cine nu știe că în vremea de demult nu se învăța carte mai de loc și rar de se găsea câte un fruntaș în sat să slovenească pe vreo carte de rugăciuni, epistolia sau visul Maicei Domnului.

De școli nu se pomenea prin satele noastre și cine dorea să dobândească învățătură, trebuia să meargă la unul din cele două schituri, unde se găsea câte un călugăr, căruia îi plătea să-l învețe buchile. De aceea, lumea trăia așa cum da Dumnezeu, fără carte, dar

și fără multe apucături rele, care să le turbure viața lor tihnită, sprijinită numai de puterea credinței strămoșești, mireazmă sfântă de care erau pătrunse toate gândurile și de care, cei de astăzi, nu se mai pot învrednici !

Așa, se găseau dregători prin satele Vrancei fără să poată sloveni un cuvânt pe carte, dar erau stăpâniți de un duh de dreptate și de chibzuință în treburile obștești că și azi se pomenesc unele fapte de ale lor pline de înțeleaptă cugetare și minunat adevăr creștin. În felul acesta putem înțelege judecata pe care bătrânii satelor o făceau la umbra copacului, strângerea dărilor cu răbujul și altele ca acestea.

La Năruja, sat ce se număra ca și acum, printre cele mai de frunte și de unde a isvorât flacăra de redeșteptare vranceană pentru câștigarea pământului străbun răpit de mâini haine, ne povestesc și acum bătrânii de cinstea și vrednicia cu care a primărit în vremea lui vornicul Constantin Strofa fără știință de carte, poreclit apoi de toți Samson, nume biblic dat poate tocmai pentru dreptatea și iscusința cu care știa să conducă treburile satului său.

Când însă Țara Românească începu a se mai înfiripa prin unirea celor două principate și apoi prin dobândirea deplinei sale libertăți, prinse a se așeza și în ținutul Vrancei unele școli a cărori dascăli trebuiau

la început plătiți de părinții copiilor cari veneau de bună voie să învețe slova cărții.

Una din aceste școli s'a așezat și în satul Năruja, iar cel mai vechiu dascăl cunoscut de cei din zilele noastre, a fost un anume Ion Chilian, de locul lui din satul Burca de sub Babele.

Era om cam aspru în ale cărții și cerea dela cei câțiva copii pe care-i avea în seamă să-i lumineze, pe lângă o cuminenie supusă dar și multă grijă la învățătură. Trebuiau să deprindă buchile și-apoi cuvintele care prindeau tare greu în felul cum se învăța pe atunci, cu : be-be, ba-ba și tot așa mai departe, că se făcea în școală un sgomot de lavră jidănească. Apoi învățau pe de rost nenumărate rugăciuni și cine le-a deprins odată, le ținea minte toată viața. Tatăl celui ce scrie aceste rânduri, știa până ce a trecut în lumea fără moarte : Milueștemă Dumnezeuule, Mărire Ție și alte multe rugăciuni grele, de care astăzi nici nu se mai pomenesc prin cărțile școlarilor.

Puțină era cartea ce trebuia învățată de școlarii de pe atunci, dar atâta cât trebuia, prin stăruința și răbdarea dascălului credincios slujbei și chemării sale, era învățată cu temei și nici un băiat nu trecea prin școală ca găscă prin apă, fără să se prindă ceva de capul lui.

Ca să prindă glagorie, dascălul nostru Ion își buchisa cu multă tragere de inimă școlarii și de multe

ori, când vedea pe uneia că fac nebunii ori nu se țin de carte, îi pune în genunchi pe grăunțe, îi lăsa la popreală cu post de câte-o zi întreagă sau îi vâra la arest.

O întâmplare care a ramas de pomina la noi și în vremea de astăzi, este următoarea :

Odată, vre o trei elevi făcuseră nu știu ce obrăznicie în clasă, fapt ce a hotărât pe dascălul Ion să-i poage pe nebnateci la arest.

Școala era pe atunci într'o casă a lui Ioniță Bodescul, aproape de gura Peșicului, casă răsărită pe vremea acela încăpătoare și cu pivniță dedesupt.

În pivniță moș Bodescul își ținea felurite holoabe trebuitoare gospodăriei sale, între care și o leasă de muele pentru bătut porumb, iar uneori slujea și ca arest al școlii.

Cei trei băieți neastâmpărați : Capalb Neculai un vecin al casei noastre care a trăit până mai eri, răposatul meu părinte Hârnea Dumitrache și un frate al său, Hârnea Stoica, Dumnezeu să-i ție printre dreptii Săi, că s'au dus cu toții pe cea lume, au fost băgați în pivniță să-și facă arestul. Aici, la întuneric, băieții stăteau în picioare lângă leasa de porumb ce era așezată pe o puțină și de frică nu mai scoteau un cuvânt.

Cum stăteau ei așa nemișcați, de odată unul desluși în bezna pivniței, două lumini vii, care sfredelau întunericul până la ei.

— Mă, vedeți voi luminițele de colo ?

— Le văd Dumitrache, bălbăi Capalb inspălmântat.

— Acela-i dracu nenii, făcu speriat țâncul de Hârnea Stoica.

— Tăceți din gură, nu mai vorbiți fleacuri, glăsuși fratesu Dumitrache, pentru a le mai da celorlalți curaj, că de frică și lui îi era frică.

Toți tăcură molcum și se înghesuiră unu'ntr'altul pe când floriile friceii îi furnica prin tot corpul, iar părul din cap li se sbârlise, făcânduși tot felul de inchi-pușuri urâte cu stafii, pricolici și alte bazaconii de basm.

— Mă. Auziți voi cum clănțâne din gură ? zice după un timp Capalb.

— Taci făcură ceilalți și mai infricoșați.

Dar nu trecu mult după aceasta și Capalb, care era la margină, de partea lesei cu porumb, simți că un botișor mic și ascuțit ca de pisică îi atinse urechea mășmăind încetșor ca și cum ar fi căutat să i-o cresteze.

La acestea n'avu răbdare și strigă răspicat :

— Pe mine m'a început maăă... îmi roade urechea ?

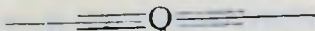
La acestea nu se mai putură stăpâni nici unul și îngroziiți de spălmă, începură să țipe cu toții, isbind cu pumnii puternic în ușa până ce li se dete drumul, și o sbughiră afară, galbeni ca turta de ceară la față.

Întreaga poveste a spalmelor se limpezi la urmă, când odată cu băeții, țuști afară din pivniță și doi ezi negri ca pana corbului, speriați și ei de larma ce se scăcuse înăuntru.

Ezii fuseseră prinși de către moș Bodescu, stăpânul casei, în grădina cu porumb și fasole și puși la opreală în pivniță fără știrea dascălului Ion, până la venirea stăpânului să-l despăgubească de stricăciunea pricinuită.

Unul se urcase pe leasa de porumb și de aici i-a venit ușor să miroase urechea lui Capalb Neculai, care-l luase drept... ucigășul toaca.

De atunci s'au cuminițit băeții și n'au mai fost băgați niciodată la arest.

Increstări pe răbojul vremei.

Studenții în slujba planurilor regale
de cultură a satelor.

Minunea înfăptuirilor din Nereju - Vrancea.

Lumea satelor noastre alcătuește marea majoritate a poporului românesc și este baza de temelie a acestui neam ridicat prin adânci suferințe și jertfe mari.

Țăranul român este acela care, din timpuri îndepărtate, a păstrat neștirbită credința, limba, portul și cântecul străbun, singurile elemente de bază pe care se sprijină viața unui popor.

Oricând, — și în vremuri vechi și în cele din urmă, — țăranul nostru s'a făcut una cu pământul țării : În vremuri de liniște vărsându-și cu dărnicie sudoarea frunții pe ogor, pentru a scoate roadele de îmbelșugare pe care se reazămă țara : grâul și porumbul, iar în vremuri de războiu și-a vărsat sângele neprecupețit, pentru a apăra acest pământ de ghiarele cotropitoare ale dușmanilor neamului nostru. De aceia, țara, prin legea improprietării, le-a dat „la fiecare câte o brazdă de pământ“, pe care s'o stăpânească cu drag din tată'n flu, iar prin altă lege li s'a dat și dreptul de vot obștesc, dreptul de a-și alege, după

voiață, pe acei cari să-i conducă și să le facă legi după nevoile lor.

— Dar atâta nu era de ajuns. Trebuia o mișcare vie pentru luminarea și înălțarea minții țaranului nostru rămas în întunericul neștiinței oarbe.

Și regele nostru scump, tânărul voevod Carol al II-lea, cu mîntea pătrunsă de o adâncă înțelepciune a înțeles adevărata durere de care tânjește viața satelor noastre și fără a sta o clipă pe gânduri, a luat măsurile cele mai chibzuite pentru a face să pătrundă cât mai adânc la sate raza de lumină și cultură de care este nevoie.

În slujba acestei idei sfinte, măritul nostru suveran, a luat sub înaltul său sprijin un număr de 12 echipe de studenți, — oameni de carte, aleși tot unul și unul, cu drag de țară, — pe care i-a împrăștiat în douăsprezece sate din cuprînsul țării românești, pentru ca, sub directa supraveghere și conducere a Fundației „Princepele Carol“, așezămînt domnesc întemeiat tot de vrednicul nostru rege, acum 14 ani, pe când el era numai principe, să reverse căldura sufletului lor pentru luminarea sătenilor rămași în nepricepere, la răspîntia vînturilor rele, și să-i îndemne la muncă cinstită și înțeleaptă.

Dar ceiace ne bucură mai mult pe noi cei din ctitoria voevodului Ștefan cel Mare, este că Majestatea Sa Regele Carol al II-lea a avut deosebita grijă ca să

trimeată una din aceste echipe de muncă și în ținutul Vrancei și anume în satul Nerejul.

E cel mai bun semn că Suveranul țării nu a uitat pe strănepoții Tudora Vrăncioaia.

Iar ce face au înfăptuit tinerii soli regești în decursul celor trei luni din vara trecută în satul Nerej, prin muncă chibzuită, se poate oricând controla: două biserici sfințite, o școală ridicată ca din pământ, alta înaltă, primăria, — care nu era decât un schelet de lemne încrucișate, — este acum o falnică clădire împrejmuită cu zaplaz vrednică de toată lauda, poduri refăcute, șosele îndreptate, iar mai presus de toate, din dureroasele desbinări de mai înainte, putem spune că s'au încheșat și anumite caractere: În jurul unui cămin cultural, — a cărui baze s'au pus tot de studenți, — s'au putut aduna o mână de oameni care, lucrând cu gânduri curate, sub înțeleapta conducere a unui preot tânăr cu drag de muncă, — părintele Jean Teodorescu — să continue mai departe opera de primenire culturală.

O adevărată minune vie se poate cu drept cuvânt numi ceiace se vede acum înfăptuit în Nerejul Vrancei și orice cărturar de inimă care și-ar înțelege rostul chemării de astăzi ar putea veni să ia exemplu despre ceiace se poate face într'un sat, când se lucrează cu gând curat, cinstit și neșovăelnic, în slujba ideii de înălțare culturală a neamului.

Directorul publicațiunii noastre, în semn de omagiu și adâncă recunoștință pentru dragostea arătată regiunii noastre, a adresat Majestății Sale Regelui Carol al II-lea, următoarele rânduri, împreună cu un volum, legat în piele albastră, cuprinzând numerile apărute din „Comoara Vrancei“ :

Majestate,

„Vrancea, — ctoria voevodului Ștefan cel Mare, — fiind unul dintre cele mai vechi ținuturi românești, pe care s'a răzimat apoi temelii neamului nostru, mai păstrează încă în sânul său, ca într'un potir sfânt : datinele, credințele și obiceiurile vechi, care a alcătuit pe vremuri viața străbună.

„Mândri de un asemenea trecut plin de renume, locuitorii vrânceni păstrează neștirbită în inimele lor flacăra credinței strămoșești și neșarmurita dragoste de Patrie și Tron, față de care, în timpuri grele, au știut să o dovedească prin vitejia lor, ajunsă la gendară.

„Neștearsă pe vecie a rămas în inimele răzeșilor acestui ocol vizita pe care mult înțeleptul rege Carol I a făcut-o în regiunea Vrancei, la câțiva ani după urcarea Sa pe Tron, când locuitorii ținutului au eșit cu mic cu mare, întâmpinând pe Stăpânul lor și întinzându-l în cale flori și așternut de convoare.

„Nu mai puțin mișcați au rămas și acum când

„Majestatea Voastră a-Ți avut grija și dragostea de a
„trimite, pentru trei luni, într'unul din satele Vrancei:
„Nerejul, o echipă de studenți misionari care să cer-
„ceteze nevoile și lipsurile și să ajute cu fapta și cu
„vorba lor folosițoare pe sătenii noștri.

„Aceasta este o dovadă că și Regele nostru scump,
„Regele Culturii, păstrează o deosebită dragoste
„Vrâncenilor.

„In numele locuitorilor acestui ținut, Biblioteca
„Comoara Vrancei“, singura publicațiune vrânceană, in
„scop de a Vă arătă desăvârșita dragoste și supunere
„ce Vă păstrează Vrâncenii, să-i fie îngăduit a închina
„M. V. alăturatul volum in care s'a adunat, picătură
„cu picătură, o parte din comoara sufletului vrânce-
„nesc de altădată. Este rezultatul muncii unor tineri
„dornici a păstra neștearsă vrednicia unei regiuni cu
„trecut glorios, nădăjduind să pășească mai departe
„pe făgașul drumului croit, in măsura puterilor mici,
„față de greutățile materiale ce caută să pună stavilă
„gândului curat.

„Pentru că la noi se svonise că Majestatea Voas-
„tră plănuise a veni la Nerej pentru inspectarea echipei
„regale, volumul acesta urma să fie dăruit de către un
„nepot a baciului Stan, — directorul acestei reviste,—
„in mâna nepotului Regelui Carol I, in locul cașului
„dat de bătrânul baci, iar dacă aceasta, din voia lui
„Dumnezeu, nu s'a putut îndeplini, să ne fie îngăduit

„a-l depune pe altă cale, rugându-Vă totodată, Majestate, a vedea în aceasta desăvârșitul respect și neperitoarea supunere ce Vă păstrăm.

Să trăiți Majestate, ani mulți cu sănătate

SIMION HÂRNEA

Năruja 1 Octombrie 1934.

La acestea, s'a primit următoarea telegramă :

„Simion Hârnea

Năruja Vrancea“

„Majestatea Sa regele mă autoriză să vă aduc înaltele Sale mulțumiri pentru frumoasele cuvinte de omagiu exprimate prin Dvs. din partea locuitorilor Vrancei și Biblioteca „Comoara Vrancei“.

„Secretariatul particular al M. S. Regelui

Înainte de a încheia aceste rânduri, socotim de a noastră datorie să notăm aici, pentru ca să se știe, numele d-lor studenți din echipa regală, care, sacrificându-și timpul liber îngăduit de organele școlare, au venit la Nereju, muncind cu tragere de inimă pentru lumina sâtenilor.

D-1 GH, N. IONESCU, șeful echipei, un adânc

cunoscător al vieții rurale și a nevoilor de care suferă satele. A condus cu pricepere și destulă tragere de inimă echipa în lucrările sale. S'a străduit mult la organizarea căminului cultural, la desăvârșirea construcției primăriei, repararea școlii, etc,

D.1 DEMITRIE BĂDICEANU, teolog cu bună pregătire în cele duhovnicești. Spirit de acțiune, muncind tot timpul cu neînfrântă strădanie pentru luminarea și îndreptarea sătenilor la credința străbună. A ținut frumoase predicii, a stăruit combaterea concubinajului, iar ca rezultat s'a săvârșit 16 cununii într'o singură Duminică, nașa fiind echipa regală. A stăruit de asemenea pentru desăvârșirea construcției bisericii din Nereju-Mic, care se afla în lucrare de acum 23 ani, apoi la refacerea bisericii din Nereju-Mare și a cimitirului, în care scop, ajutat de tânărul preot Jean Teodorescu a mers din casă în casă, adunând material și bani dela credincioși. Rezultatul : la 23 Septembrie 1934 s'a sfințit biserica din Nereju-Mic și la 8 Noiembrie s'a târnosit cea din Nereju-Mare.

D.1 MIRCEA PANDELESCU medic, ajutat de către studenții : d-ra NATALIȚA STAMATESCU și d. ATANASE DUMITRIU a desfășurat o activitate de seamă, făcând sute de consultații săptămânal și împărțind medicamente bolnavilor din sat și din împrejurimi. De amintit e faptul că, contrar invinuirilor aduse de unii că „sătenii fug de doctor“, aici, în puterea

credinței de tămăduire, bolnavii veneau din ce în ce cu mai multă încredere la dispensarul organizat provizor în localul școlii care devenise un adevărat loc de pelerinaj al acestora ca într'un vechiu episod evanghelic.

D.1 DEMITRIE MOȘTEANU, un echipier de inițiativă, a muncit cu înflăcărată râvnă la terminarea localului de primărie și a împrejurimii sale, împrejurmuind curtea în condițiuni de vrednică admirație. A lucrat de asemenea și la strângerea materialului folkloristic, acel tezaur scump de suflet și gândire românească, moștenit dela străbuni.

D.1 BORIS MALSKI un inimos învățător basarabean a depus o deosebită sârguință la construcția școlii din Nereju Mic care a fost terminată și o sală de clasă pusă în funcțiune.

D.1 ȚILIGA un alt crainic destoinic, care a lucrat cu deosebită străduință la refacerea podului cel mare de peste apa Zăbala, la repararea șoselelor și a șanțurilor, schimbând aspectul de părajină a satului.

D.1 SUBLOCOT. VETTER VALER, un vrednic ostaș și bun veterinar și-a îndeplinit și dânsul cu prisosință datoria de echipier, tratând vitele bolnave și desfășurând o acțiune preventivă prin inocularea celor sănătoase, spre a le feri de boli.

D.1 V. POPOVICI inginer agronom, ajutat de

studentul NECULAI, și-au îndeplinit solia dând sfaturi practice pentru creșterea pomilor și meșteșugul unei bune agriculturi.

D-ra MĂRIOARA STANESCU, maestră de gospodărie a adus foloase de seamă prin lămuririle sentențelor în pregătirea mâncărilor și îngrijirea gospodăriilor,

La Bradul lui Popa Mircea *)

Mulți ani în urmă a trăit în Vrancea un preot de mare ispravă, cunoscut sub numele de „Popa Mircea din Bârsești“.

Suflet rupt din sufletul pământului vrâncenesc și înfrățit cu codrii munților Vrancei sale, aducerea lui aminte trăește puternică și luminoasă, isvor întăritor de duh în vremuri de desnădejde și durere.

A fost în vremea lui vrednic slujitor al altarului, dârznic apărător al drepturilor vrâncenești, iubitor și

*) În cadrul unei frumoase sărbători creștinești, s'a săvârșit în ziua de 12 Mai 1935 orele 12, răsădirea vestitului brad a lui Popa Mircea. După un serviciu religios, în fața unei alese asistente s'a înfipt trei brăduși tineri în locul bradului legendar și s'a așezat o lespede de piatră cu următoarea inscripție: „BRADUL LUI POPA MIRCEA RĂSĂDIT ÎN ZIUA DE 12 MAI 1935. ÎN LOCUL LEGENDARULUI BRAD CĂZUT PRADA RĂZBOIULUI 1916—1918“. A fost o adevărată sărbătoare de reculegere și înălțare sufletească pentru cei care au înțeles rostul. Cu această „Comoara Vrancei“ și-a îndeplinit obligația luată mai dinainte, cu ocazia publicării legendei acestui brad.

cunoscător al munților strămoșilor săi. Intr'un cot de pădure, la umbra unui falnic brad își hotărâse popa Mircea obiceiul de a poposi în drumul său de acasă la munte și înapoi. Și când sufletul său s'a rupt din lumea pământului acestuia și trupul său a intrat în pântecul lui, Vrâncenii i-au legat pentru veșnicie aducerea sa aminte de un brad: bradul dela Gura Băloșului care l-a umbrat și odihnit în numeroasele sale drumuri prin munte.

Bradul acesta rămăsese ca un frate bun, ca un exemplu a dârjeniei fostului popă, ca un copil al lui, cunoscut sub numele de „Bradul lui popa Mircea“. Războiul i-a curmat însă viața. Amintirea lui a rămas încă și locul de popas a fost tot „Bradul lui Popa Mircea“.

Duminică 12 Mai 1935, o mână de Vrânceni, în frunte cu d. Simfion Hârnea din Năruja au mers acolo și au răsădit 3 brăduți, punînd și o piatră comemorativă. Alături de singurul fiu în viață a răposatului Popa Mircea, Ion Mircea din Bărsești, au urcat cărările munților pînă la bradul istoric, Judecătorul Savin din Tulnici, avocații Mircea și Chirică, preoții D. Danțiș, Pogan și Lăduncă, învățătorul Nicolau cu întreaga școală din Herăstrău și tinerii premilitari.

Părintele protoereu Dragomir Danțiș a rostit cuvînt de pioasă aducere aminte pentru Popa Mircea

preotul Lăduncă a mulțumit celor prezenți, iar învățătorul Nicolau a vorbit lumii sale de școlari despre rostul acestei sărbători.

O serbare în mijloc de codru, cu preoți și lume. O întoarcere spre slava adevăratei și nestrămutatei prietenii a „Măriei Sale Codrul“. Sutele de ani ale sbuciumatei istorii a Neamului Rămănesc au fost desgropate din străfundurile vremii și parfumate cu mireasma de tămăie.

O lecție nemai pomenit de mare pentru școlari și oameni mari cari au fost de față. Ne-am plămădit ființa noastră națională la adăpostul munților și în desimea codrilor, pe care vremurile mai noi i-au părăsit și dăruit străinilor, i-au măcinat în tăișul topoarelor.

Ziua de 12 Mai 1925 se ridică la rangul de mare sărbătoare a deșteptării conștiinței și sufletului românesc. Ea trece dincolo de simplul fapt al slavirii unui minunat popă Mircea și închină ingenuncherea unui neam întreg recunoștinței codrului, întotdeauna „Frate cu Românul“. Ea mai înseamnă și o desnădăjduită strigare de a se opri nelegiuirea secătuirii munților prin tăieri nemiloase, fără regulă și fără control. Tuturor celor ce au înstrăinat pentru aur pădurile, sărbătoarea răsădirii dela bradul lui popa Mircea le dă lecția: „Ajunge ! Oamenii sunt trecători“..

Neamurile trăesc și trebuie să trăiască în veci.

Ruperea legăturilor cu trecutul însă, cu obiceiurile strămoșești este semn de moarte.

Nu s'a scris carte de istorie care să cuprindă mai desăvârșit povestea tuturor durerilor noastre și dacă s'ar scrie ea nu ar încăpea pe mâna tuturor. Cei mulți citesc istoria neamului românesc în cartea cea mare a plaiurilor țării.

Câmpiile și munții și codrii sunt paginile acestei cărți. Ele trebuiesc păstrate pentru ca din tată în fiu să fie cetite, să fie izvor de exemple bune, purtătoare de învățături trainice.

Slavă codrilor și strămoșilor noștri, slavă pământului românesc, altar de jertfe, plămădă de sânge și trupuri românești.

AUREL MIHAI, Avocat

CUPRINSUL :

	<u>Pag.</u>
1) Unirea face puterea	3
2) Daruri Domnești	6
3) Vlăhuță și Moș Mihail	10
4) Cinstea prețuește	13
5) Suprefectul Vârgolici	15
6) În pivnița lui Moș Bodescu	20
7) Increstări pe răbojul vremii	27
8) La Bradul lui popa Mircea	35

Sprijinitorii noștri

Pentru susținerea publicației ne-a mai sosit un ajutor de 200 lei dela d. Const. Șt. Ionescu jude-președinte a judecătoriei Adjud, căruia îi mulțumim cu deosebită recunștință.

Cu aceeași ocazie, suntem nevoiți a face și o tristă constatare : Suntem tratați cu prea multă indiferență tocmai de factorii culturali ai regiunii Vrancea, cu trecutul ei plin de glorie, merită, șocotim, a avea o publicație care să țină trează amintirea vieții de altă dată și noi tocmai aceasta urmărim. Câți însă înțeleg crezul nostru ?! Sunt unii oameni mici la suflet care dintr'o ambiție oarbă improașcă venin tocmai acolo unde ar fi trebuit să vină cu sprijinul lor : o vorbă bună măcar dacă altceva nu-i îndeamnă cugetul. Dovadă următorul caz :

Cu ocazia sărbătoririi sădărei unui brad, „Bradul lui Popa Mircea“ dela gura Bălosului, - inițiativă luată de Comoara Vrancei și care s'a săvârșit cu un fast deosebit în ziua de 12 Maiu a c., un preot de vază, președinte de cerc pastoral, pe lângă că nu a luat parte la o asemenea manifestație culturală prin care se proslăvea vrednicia unui confrate preot de altădată, cu toată rugămintea noastră și intervenția c. s. părintelui Protopop de Vrancea, dar la prima ședință a cercului său pastoral a găsit ocazia să se ridice și să spună, în fața tuturor preoților, că manifestația aceasta nu merită nici o atenție, fiindcă „este o prostie“ !.

A trebuit să intervină un intelectual nevrincean care luase parte la serbare și ascultase impunătoarea slujbă religioasă în templul „Măriei Sale Codrul“, pentru ca să pună la punct pe cel vinovat.

Noi nu mai avem nimic de spus, lăsând pe alții să califice gestul..

Citiți cu toții

BIBLIOTECA POPULARA

COMOARA VRANCEI

care și-a luat obligația de a strânge și da la lumină o parte din comoara sufletului vrâncenesc, ca: obiceiuri, legende, snoave, povești, etc. etc. atât de scumpe străbunilor noștri, care încep a se pierde și a trece în negura vremii.

Vrânceni! Nu lăsați ca să rămână îngropate în noianul uitării aceste scumpe mărgăritare, care a format viața strămoșilor noștri și sprijiniți cu toată inima această publicațiune.

Până în prezent au apărut: No. 1: „Povestea Vrancei”; No. 2: „Ștefan Vodă și Vrâncenii”; No. 3-4 „Țara Vrancei”; No. 5, „Datinele și obiceiurile noastre dela sărbătorile Paștelor”; No. 6. „Popa Șerban”; No. 7 „Frânturi din viața străbună” - broșura I; No. 8, „Frânturi din viața străbună” - broșura II-a; No. 9-10 „Povestii din bătrâni”; No. 11, „Taine de Codru” și No. 12, „Vremuri și oameni”.

Prețul fiecărui număr este de 5 lei, iar numărul dublu 10 lei.

Așa dar, din nici o casă să nu lipsească

Comoara Vrancei